

Arrest

nr. 142 201 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 2 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk (...) 1986 en (...) 1983. Zij treden op in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind.

Op 15 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2012 werd ingediend door :

Mevrouw B., V. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te ETCHMIAZIN op (...)

+ echtgenoot:

De heer Y., H. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te ETCHMIAZIN op (...)

+ kind: Y., M. (...) geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, perfect geïntegreerd zouden zijn, een attest van inburgering voorleggen, dat hun economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat betrokkenen Nederlands leren en spreken, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid zijn, een Belgische vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en positieve getuigenverklaringen voorleggen waarin staat dat betrokkenen goed aangeschreven staan, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een aantal procedures die inmiddels allen werden afgesloten. Betrokkenen wisten dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielaanvraag ingediend op 30.04.2009 werd afgesloten op 01.09.2009 met een beslissing van weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure - namelijk vier maanden - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen hebben een aanvraag 9bis ingediend op datum van 27.11.2009. Deze aanvraag was ongegrond. De beslissing werd genomen op 04.10.2010. Betrokkenen hebben een aanvraag 9ter ingediend op 22.11.2010. De beslissing was negatief en werd genomen op 17.03.2011.

Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor hun kind niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Momenteel vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) betreft dient ten eerste opgemerkt te worden dat art. 8 van dit verdrag niet van toepassing is. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin en er is dus geen sprake van het verbreken van familiale

banden. Bovendien impliceert de verplichting om het grondgebied te verlaten enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ten tweede, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke geval en toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van de schending van artikel 3 en 8 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen beweren geen enkele binding meer te hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen hebben nagenoeg hun hele leven doorgebracht in het land van herkomst. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkenen geen binding meer zouden hebben met het land van herkomst. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden en kennissen wonen hebben waar ze in afwachting van de procedure tijdelijk kunnen verblijven.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het vrijwillige terugkeerprogramma bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Eveneens op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van onontvankelijkheid uiteengezet met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2013, nu de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid zou beschikken om in het geval van een vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan elk van de verzoekende partijen.

Zij stelt in haar nota:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, of na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 11.10.2010 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en op dezelfde datum ter kennis gebracht, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [C.D.] en de tweede en derde bestreden beslissing worden vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché.

De exceptie kan in casu niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij stellen onder meer:

“Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Op 15.06.2012 werd voor verzoekers een regularisatieaanvraag ingediend. In de aanvraag werden volgende buitengewone omstandigheden aangehaald om de aanvraag hier in België in te dienen:

Dat verzoekers bij toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen; dat artikel 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden en het verdrag van de rechten van het kind.

Dat verzoekers sinds april 2009 in België aanwezig zijn en er politiek asiel aanvragen; dat deze procedure ondertussen afgelopen is; dat verzoekers ondertussen tal van procedures tot regularisatie opgestart zijn;

Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag baseren op de onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen, langdurig verblijf in België en duurzame lokale verankering.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op artikel 3 en 8 van het EVRM.

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid.

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn.

(...)

Dat voorts verzoekers in hun aanvraag een schending van het verdrag van de rechten van het kind hebben opgeworpen.

Het volgende werd opgeworpen in het verzoekschrift: Dat verzoekers bij toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen; dat artikel 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden en het verdrag van de rechten van het kind.

Dat verzoekers vaststellen dat op geen enkele wijze de bestreden beslissing verwijst naar een schending van de rechten van het kind.

Dat derhalve zij geen uitspraak hebben gedaan of de schending van de rechten van het kind een buitengewone omstandigheid vormden voor verzoekers om hun aanvraag hier in België in te dienen.

Dat dvz minstens hieromtrent iets had dienen te motiveren doch dat de bestreden beslissing hier niets over motiveert zelfs nalaat op enige wijze er naar te motiveren.

(...)

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

(...)

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

(...)"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In casu verklaart de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling onontvankelijk omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2012 onder meer volgende elementen aanvoerden als buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling:

“(…) Dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden en het Verdrag van de Rechten van het Kind;

(…)”

De eerste bestreden beslissing geeft blijkens de onder punt 1 geciteerde beslissing de reden weer waarom de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de artikelen 3 en 8 van het EVRM als zijnde buitengewone omstandigheden. De verwerende partij stelt hieromtrent:

“Wat het inroepen van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) betreft dient ten eerste opgemerkt te worden dat art. 8 van dit verdrag niet van toepassing is. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin en er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden. Bovendien impliceert de verplichting om het grondgebied te verlaten enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ten tweede, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke geval en toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van de schending van artikel 3 en 8 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Evenwel rept de bestreden beslissing met geen woord over het Verdrag van de Rechten van het Kind, waarop de verzoekende partijen zich in het kader van hun aanvraag als zijnde een “buitengewone omstandigheid” uitdrukkelijk hadden beroepen. Aldus laat de verwerende partij de verzoekende partijen in het ongewisse over de reden waarom zij zich niet op dit verdrag kunnen beroepen en dit in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in haar nota repliceert op de argumentatie met betrekking tot het Kinderrechtenverdrag in het verzoekschrift van de verzoekende partijen en stelt dat zij zich niet rechtstreeks op de bepalingen ervan kunnen beroepen nu aan het verdrag geen directe werking kan worden verleend, vermag dit niet het gebrek in de eerste bestreden beslissing recht te zetten, hoogstens kan dit beschouwd worden als een a posteriori motivering van deze beslissing.

De formele motiveringsplicht is geschonden in de hierboven beschreven mate.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3. Uit de redactie van de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2013, blijkt dat deze bevelen zijn afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de bestreden bevelen (bijlage 13) op dezelfde dag en door dezelfde attaché werden genomen als de eerste bestreden beslissing en dat de beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing behept is met een schending van de formele motiveringsplicht, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van 2 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN